

DANCE: Generations, el documental sobre infants refugiats nascut a Llançà, continua el seu èxit mundial

El film de Dawn Gifford, nascut d'un grup de dansa de Llançà, ha estat seleccionat en 21 festivals internacionals i acumula 12 guardons

Es pot tornar a veure aquest divendres 28 d'agost a la Casa de Cultura de Llançà

La pel·lícula es podrà tornar a veure aquest divendres 28 d'agost, a les 21 hores, a la Casa de Cultura de Llançà, en una nova projecció després de l'estrena que es va fer al municipi a finals de maig. El recorregut de DANCE: Generations ha portat la història d'aquest grup de ballarines molt més enllà de l'Alt Empordà. El documental ha estat seleccionat oficialment en festivals celebrats a ciutats i indrets com Nova York, Hollywood, Montreal, Toronto, París, Milà, Florència, el llac de Como, Estocolm, Barcelona, Madrid, Atenes, Tòquio, Seül, Bombai, Nova Delhi, Bangkok, Singapur, Anatòlia i Caracas. Entre els reconeixements obtinguts hi ha premis a millor documental, millor pel·lícula de dansa i millor direcció de documental, a més d'altres guardons que han consolidat la trajectòria internacional del film. L'equip també ha rebut cinc mencions d'honor i diverses crítiques molt positives. Entre les valoracions que ha generat la pel·lícula, alguns festivals i professionals l'han definit com una obra «profundament commovedora», «brillant» i «un triomf documental». La història de DANCE: Generations va començar de manera molt més senzilla. Un grup de dansa de Llançà preparava una coreografia amb la intenció de fer un regal especial a la mare de la seva professora, Liliane Augé. El projecte els va portar fins a l'illa francesa d'Oléron, però durant els preparatius van descobrir que aquell mateix territori estava relacionat amb la història d'antics infants refugiats de la Guerra Civil Espanyola. Els participants van començar a investigar què havia passat amb els nens i nenes que havien passat per la colònia d'infants refugiats de Can Marly, a Llançà, abans de ser traslladats cap a França. A partir d'aquí, la dansa va quedar vinculada a un procés de recuperació de la memòria històrica que també va permetre recuperar testimonis i records familiars que havien estat durant dècades en silenci. La pel·lícula segueix aquest procés i mostra com una activitat aparentment quotidiana acaba convertint-se en una experiència col·lectiva de memòria, amistat i descoberta. Un dels eixos principals del documental és precisament la història dels infants refugiats que van passar per Can Marly durant la Guerra Civil. La investigació va permetre posar el focus en unes vivències que, segons explica Gifford, encara són poc conegudes. En aquest procés també va recuperar protagonisme el llibre La colònia d'infants refugiats Ascaso-Durruiti, de Mercè Borràs i Lluís Garrido, una obra que havia recollit la història d'aquells infants i que ha tornat a despertar interès arran del documental. Per a Gifford, recuperar aquestes històries té també una dimensió especialment actual. El documental parla de refugiats, guerra, discriminació i deshumanització, però ho fa a través de les experiències personals i de les relacions que es creen entre els seus protagonistes. «És temps de parlar d'això», defensa la directora, que considera que recordar el passat és també una manera d'evitar repetir els mateixos errors. Dawn Gifford arriba al projecte amb una trajectòria internacional vinculada a la defensa de la pau i la memòria. Durant tretze anys va treballar al Congrés dels Estats Units i posteriorment, juntament amb el seu marit, va impulsar la PeaceJam Foundation, una organització dedicada a connectar joves de desenes de països amb Premis Nobel de la Pau. La seva experiència en projectes documentals vinculats a aquestes figures la va portar progressivament cap al cinema documental. DANCE: Generations representa, però, un projecte especialment personal, en què assumeix les funcions de directora, guionista i responsable de la gravació. Una de les particularitats de la producció és que bona part del documental es va enregistrar amb un telèfon mòbil. Gifford considera que aquesta manera de treballar va contribuir a generar una atmosfera especialment íntima. «Només era jo amb el meu mòbil i la gent parlava amb mi», explica. Segons la directora,

aquesta proximitat és precisament una de les claus perquè les converses i els testimonis que apareixen al film resultin tan humans. Més enllà dels premis i de les seleccions als festivals, Gifford destaca sobretot l'impacte que l'experiència ha tingut en les mateixes protagonistes. El que inicialment era un grup de persones que compartien una activitat de dansa es va convertir, després del viatge i de la investigació, en una comunitat molt més unida. «Ja no som només una classe de ball. Després d'aquest viatge i d'aquesta experiència, som com una família», explica Gifford. Aquesta combinació de dansa, memòria històrica i comunitat és un dels elements que ha permès que una història nascuda en una petita localitat de l'Alt Empordà hagi acabat arribant a públics de tot el món. Després del recorregut pels festivals internacionals, DANCE: Generations torna ara a casa. La nova projecció tindrà lloc aquest divendres 28 d'agost. L'equip convida veïns i visitants a acompanyar-los en aquesta nova projecció i a descobrir una història que, des d'una classe de dansa de Llançà, ha acabat viatjant per mig món. Amb 21 seleccions oficials, 12 premis i cinc mencions d'honor, DANCE: Generations continua demostrant que una història local també pot tenir una dimensió universal. En aquest cas, la dansa serveix de fil conductor per parlar de memòria, de refugi, de guerra, però també d'amistat, dignitat i esperança. El documental ha tingut una destacada acollida en el circuit internacional de festivals, acumulant més d'una vintena de reconeixements, guardons i seleccions oficials a ciutats com Nova York, París, Tòquio, Milà, Toronto o Seül. Entre les seves distincions principals destaquen els premis a Millor Documental (Festival Toi Femmes de París, Golden Lion International Film Festival, New York Movie Awards i Tokyo Film Awards), així com el guardó a Millor Pel·lícula de Temàtica Social (Toronto/Los Angeles Documentary Festival) per a la peça DANCE: Generations. A més, el projecte ha estat reconegut en categories de Millor Direcció (FICOCC, Tokyo Film Awards) i Millor Cinema Independent, juntament amb nombroses mencions d'honor i seleccions oficials arreu del món.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/08/28/dance-generations-documental-memoria-historica-premis-internacional-s-133728885.html>